

ROMÂNIA
JUDECĂTORIA SECTOR 3 BUCUREȘTI
SECȚIA CIVILĂ
SENTINȚA CIVILĂ NR.6672
Ședința publică din data de 03.08.2020
Instanța constituită din:
PREȘEDINTE: Roza Marcu
GREFIER: Anca Maria Udrea

Pe rol judecarea cauzei privind pe reclamanta ANDREI MARIANA VIORICA, în contradictoriu cu pârâtele EOS INTERNATIONAL BETEILIGUNS – VERWALTUNGSGESELLSCHAFT MBH și NEXT CAPITAL INVESTMENTS LIMITED LTD prin EOS KSI ROMÂNIA SRL și BANCA COMERCIALĂ ROMÂNĂ SA, având ca obiect *constatare nulitate act juridic*.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 02.07.2020, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 20.07.2020 și pentru azi, 03.08.2020 când, în aceeași constituire, a hotărât următoarele:

INSTANȚA,

Deliberând asupra cauzei civile, constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 3 București la data de 20 decembrie 2019, 18.12.2019 datat depunerii la Oficiul Poștal, sub numărul 33837/301/2019 reclamanta Andrei Mariana Viorica a formulat în contradictoriu cu pârâtele EOS INTERNATIONAL BETEILIGUNS – VERWALTUNGSGESELLSCHAFT MBH și NEXT CAPITAL INVESTMENTS LIMITED LTD prin EOS KSI ROMÂNIA SRL și BANCA COMERCIALĂ ROMÂNĂ SA, acțiune în anulare a clauzelor abuzive solicitând anularea parțială a titlului executoriu reprezentat de contractul de credit de consum nr. 577 / 28.06.2007, încheiat cu BCR SA în ce privește caracterul abuziv al clauzei privind dobânda curentă revizuibilă semestrială prevăzute la art. 5 al contractului de credit, precum și caracterul abuziv al comisionului de administrare prevăzut la art.9 litera c) și a comisionului de urmărire riscuri prevăzând la art.9 lit. f), valoarea acestui capăt de cerere fiind 20.421,41 lei dobândă variabilă, comision de administrare plus comision de urmărire riscuri 1896 lei + 10.617 lei = 12.513,6 lei, obligarea pârâtei la recalcularea debitului, precum și obligarea pârâtei la calcularea debitului cu cheltuieli de judecată pe cale separată.

Cu privire la taxa judiciară de timbru, reclamanta a precizat că este scutită de la plata acesteia, prevederea relevantă fiind art. 29 din OUG/ 80/2013 :**j) protecția drepturilor consumatorilor, atunci când persoanele fizice și asociațiile pentru protecția consumatorilor au calitatea de reclamant împotriva operatorilor economici care au prejudiciat drepturile și interesele legitime ale consumatorilor.**

În fapt, reclamanta a arătat că la data de 28.06.2007 a încheiat contractul de credit bancar cu BANCA COMERCIALA ROMANA S.A. Obiectul contractului 1-a reprezentat acordarea unui împrumut consumatorului Andrei Mariana Viorica.

În cuprinsul contractului de credit menționat clauza privind dobânda curentă revizuibilă semestrială se regăsește la art. 5 al contractului de credit, clauza privind comisionul de administrare este prevăzută la art. 9 lit. c, iar cea cu privire la comisionul de urmărire riscuri la art. 9 lit. f).

Referitor la clauza privind dobânda curentă revizuibilă semestrială, contractul stipulează faptul ca aceasta este de 10,95% pe an, iar în componenta acesteia intra dobânda de

referința revizuibila semestrial, care se afișează la sediile BCR la care se adaugă 1.20 puncte procentuale.

Reclamanta a precizat că mecanismul de variație al dobânzii nu a fost prevăzut în contract.

Referitor la clauzele prevăzute la art. 9 lit. c) și lit. d), respectiv cea referitoare la comisionul de administrare și comisionul de urmărire riscuri, quantumul acestora apare ca disproporționat și nejustificat în comparație cu prestația efectuată de instituția bancară, consumatorul datorând, conform graficului de rambursare, un comision de administrare în quantum total de 1.896 lei și un comision de urmărire riscuri de 10.617,6 lei.

Astfel, din modul în care sunt stipulate aceste clauze reiese, în mod evident, instituția bancară profită de poziția sa de autoritate, având în vedere dezechilibrul de putere economică, în raport cu clientul, nesocotind a fi necesară o negociere a oricărei modificări ulterioare a condițiilor contractuale.

Ba mai mult, din modul în care a fost redactată clauza referitoare la dobânda variabilă se observă cum, de fapt, instituția bancară își rezerva o obligație pur potestativă, obligație ce depinde exclusiv de voința sa, consimțământul debitorului sau nefiind considerat suficient de important pentru a fi obținut.

S-a mai arătat că, parte a voinței juridice, consimțământul trebuie să existe, să nu fie viciat și să fie exprimat în cunoștință de cauză. Or, pentru a fi îndeplinită ultima condiție enunțată a consimțământului este, nu doar necesară, ci și absolut obligatorie existența unei informări prealabile, corecte și complete a consumatorului, informarea pe care, instituția bancară S.C. BANCA COMERCIALA ROMANA S.A. nu consideră că trebuie să o îndeplinească în raport cu al său client, conduita ce nu denota decât rea-credința și care contravine, printre altele, prevederilor Legii 296/2004 privind Codul Consumului și, în special: art. 79 - O clauză contractuală care nu a fost negociată direct cu consumatorul va fi considerată abuzivă dacă, prin ea însăși sau împreună cu alte prevederi din contract creează, în detrimentul consumatorului și contrar cerințelor bunei-credințe, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților și art. 80 potrivit căruia „O clauză contractuală va fi considerată ca nefiind negociată direct cu consumatorul, dacă aceasta a fost stabilită fără a da posibilitatea consumatorului să influențeze natura ei, cum ar fi contractele preformulate sau condițiile generale de vânzare practicate de comercianți pe piața produsului sau serviciului respectiv”.

Totodată, la art. 5 se stipulează ca dobânda de referință revizuibila semestrial afișează la sediile BCR, neexistând un alt mod în care debitorului să îi fie adus la cunoștință rezultând că instituția bancară nu consideră necesar a întocmi un act adițional la contractul inițial în situația în care modifică elemente esențiale ale acestuia, ba mai mult, nici nu solicită consimțământul clientului pentru a opera modificări în ceea ce privește conținutul contractului ci, pur și simplu, se limitează la a plasa în sarcina clientului obligația de a suporta, nu doar consecințele pecuniare ale modificărilor pe care le operează în mod unilateral, ci și obligația de a urmări modul în care variază dobânda în funcție de manifestarea unilaterală de voință a instituției financiare, banca motivând inserarea acestei obligații prin aceea că, în ceea ce privește cotația dobânzii de referință revizuibila semestrial este cea de la 30 septembrie din fiecare an și se aplică de la 1 octombrie până la 31 martie anul următor, respectiv cea de la 31 martie din fiecare an se aplică de la 1 aprilie până la 30 septembrie același an.

Referitor la clauza ce privește comisionul de administrare stipulată la art. 9 lit. c) din contract, reclamanta a arătat că aceasta este, în mod vădit, disproporționată în raport cu valoarea totală a contractului, fiind în quantum de 15,80 RON lunar, reprezentând un procent de 0.05% din valoarea creditului contractat, prevăzut la pct. 1 al Contractului de credit, rezultând situația în care debitorul datora, cu titlu de comision de administrare suma de 1.890 lei.

În ceea ce privește comisionul de urmărire riscuri stipulat la art. 9 lit. f) din contract, s-a arătat că și acesta are o valoare disproporționată în raport cu valoarea totală a contractului, considerând, că respectivele clauze îndeplinesc toate condițiile menționate în dispozițiile art. 4

alin. (1) și (2) din Legea 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între comercianți și consumatori, și fiind în cuantum de 88,48 RON lunar, reprezentând un procent de 0,28% din valoarea creditului contractat, prevăzut la pct. 1 al Contractului de credit, rezultând situația în care debitorul datora, cu titlu de comision de urmărire riscuri suma de 10.617,6 lei.

În cuprinsul contractului de credit menționat clauzele privind dobânda variabilă, comisionul de administrare și comisionul de urmărire riscuri îndeplinesc toate condițiile menționate în dispozițiile art. 4 alin. (1) și (2) din L. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între comercianți și consumatori, și anume:

(1) O clauză contractuală care nu a fost negociată direct cu consumatorul va fi considerată abuzivă dacă, prin ea însăși sau împreună cu alte prevederi din contract, creează, în detrimentul consumatorului și contrar cerințelor bunei-credințe, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților.

(2) O clauză contractuală va fi considerată ca nefiind negociată direct cu consumatorul dacă aceasta a fost stabilită fără a da posibilitate consumatorului să influențeze natura ei, cum ar fi contractele standard preformulate sau condițiile generale de vânzare practicate de comercianți pe piața produsului sau serviciului respectiv.

Reclamanta a mai arătat că în raport de cele enunțate, clauzele abuzive din contractul de credit generează necesitatea unei soluții de anulare a respectivelor prevederi.

Conform art. 1 alin. 3) din Legea 193/2000, aplicabil și în materia contractelor de credit, se interzice profesioniștilor stipularea de clauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii. O clauză contractuală care nu s-a negociat individual se consideră ca fiind abuzivă dacă provoacă un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților care decurg din contract, în detrimentul consumatorului.

În cazul contractelor în care toate clauzele sau o parte a acestora sunt prezentate consumatorului în scris, acestea trebuie întotdeauna redactate într-un limbaj clar și inteligibil.

Limbajul ce nu e clar și inteligibil va putea genera o clauză abuzivă în măsura în care acest aspect generează un dezechilibru semnificativ între bancă și împrumutat.

Reclamantul a arătat că contractul de credit, încheiat pentru nevoile personale, a fost încheiat cu încălcarea prevederilor art. 1, art. 3, art. 4 din Legea nr. 193/2000, clauza învederată fiind abuzivă deoarece reclamantul nu a avut posibilitatea reală de a negocia conținutul acesteia, fiind constrâns prin natura redactării contractului de credit.

La acceptarea conținutului acestuia nu s-a avut în vedere criteriul echivalenței prestațiilor privind existența unei proporționalități între drepturile și obligațiile asumate de părți, aceste clauze materializându-se în obținerea de către banca a unui câștig injust în detrimentul consumatorului și conferirea băncii a unui avantaj economic, vădit disproportionat

Articolul 4 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 193/2000 prevede că o clauză contractuală ce nu a fost negociată direct cu consumatorul va fi considerată abuzivă dacă, prin ea însăși sau împreună cu alte prevederi din contract, creează în detrimentul consumatorului și contrar cerințelor bunei credințe, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților; o clauză contractuală va fi considerată ca nefiind negociată direct cu consumatorul dacă aceasta a fost stabilită fără a da posibilitatea consumatorului să influențeze natura ei, cum ar fi contractele standard preformulate sau condițiile generale de vânzare practicate de comercianți pe piața produselor sau serviciului respectiv.

Reclamanta a mai arătat că a aderat la prevederile contractului complet redactat de către bancă, inclusiv sub aspectul definițiilor termenilor contractuali. Acest fapt rezultând din însăși redactarea convenției ce cuprinde condiții generale și speciale în care se regăsesc dispoziții ce nu sunt aplicabile înțelegerii părții reclamante.

S-a mai arătat că solicitarea se întemeiază pe dispozițiile art. 1 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 193/2000, potrivit cărora în caz de dubiu asupra interpretării unor clauze contractuale, acestea vor fi interpretate în favoarea consumatorului.

În speță, contractul de credit încheiat este unul de tipul contract de adeziune, între un comerciant cu o mare forță financiară, respectiv o bancă și o persoană fizică. Într-un asemenea contract, clauzele fiind stabilite în mod unilateral de către bancă, posibilitățile de negociere fiind extrem de reduse sau lipsind cu desăvârșire, singura posibilitate pe care o are clientul fiind de a semna sau nu contractul.

Chiar dacă contractul de credit este unul cu executare succesivă acesta trebuie să respecte și noile reglementări întrucât, în caz contrar, se încalcă dispozițiile legislației civile, în speță, ale Codului Civil, în sensul că nu se poate deroga prin convenții sau dispoziții particulare la legile care interesează ordinea publică și bunele moravuri, cum este dreptul consumatorului.

Acest aspect rezultând fără echivoc din dispozițiile art. 1 din O.G. nr. 21/1992 atât înainte de O.U.G. nr 17/2008 cât și după, respectiv: "Statul, prin mijloacele prevăzute de lege, protejează cetățenii în calitatea lor de consumatori, asigurând cadrul necesar accesului neîngrădit la produse și servicii, informării lor complete despre caracteristicile esențiale ale acestora, apărării și asigurării drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor fizice împotriva unor practici abuzive, participării acestora la fundamentarea și luarea deciziilor ce îi interesează în calitatea de consumatori." Conform art. 1 din Legea nr. 296 din 28 iunie 2004 privind Codul consumului, "prezenta lege, denumită în continuare Codul, are ca obiect reglementarea raporturilor juridice create între operatorii economici și consumatori, cu privire la achiziționarea de produse și servicii, inclusiv a serviciilor financiare, asigurând cadrul necesar accesului la produse și servicii, informării lor complete și corecte despre caracteristicile esențiale ale acestora, apărării și asigurării drepturilor și intereselor legitime ale consumatorilor împotriva unor practici abuzive, participării acestora la fundamentarea și luarea deciziilor ce îi interesează în calitate de consumatori".

Prin adoptarea Directivei Consiliului 93/13/CEE din 5 aprilie 1993, transpusă în legislația națională prin Legea nr 193/2000, legiuitorul național și cel european au urmărit în anumite ipoteze atenuarea principiului *Pacta sunt servanda*, dând instanței posibilitatea de a obliga la modificarea clauzelor unui contract sau de a-l anula în măsura în care reține că acesta cuprinde clauze abuzive.

Interpretând aceasta directivă Curtea de Justiție a Uniunii Europene a stabilit în cauza Oceano Grupo Editorial SA versus Rocio Murciano Quintero (C - 240/98) că protecția acestui act normativ conferă judecătorului național posibilitatea de a aprecia din oficiu caracterul abuziv al unei clauze contractuale în măsura în care este investit cu formularea unei cereri întemeiate pe aceasta.

În ce privește clauza, un consumator mediu, normal informat și suficient de atent și de avizat trebuie să poată să evalueze consecințele economice ale unei astfel de clauze asupra obligațiilor sale. Este de competența instanței naționale să efectueze verificările necesare în această privință.

Curtea a declarat că *articolul 3 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că aprecierea caracterului abuziv al unei clauze contractuale trebuie efectuată în raport cu momentul încheierii contractului respectiv, ținând seama de ansamblul împrejurărilor de care profesionistul putea avea cunoștință la momentul respectiv și care erau de natură să influențeze executarea ulterioară a contractului respectiv. Revine instanței de trimitere sarcina să evalueze, având în vedere ansamblul circumstanțelor din cauza principală și ținând seama în special de expertiza și de cunoștințele profesionistului, în speță ale băncii, în ceea ce privește posibilele variații ale cursurilor de schimb valutar și riscurile inerente contractării unui împrumut în monedă străină, existența unui eventual dezechilibru, în sensul dispoziției menționate.*

S-a mai arătat de către reclamantă că pârâta nu a negociat, contrar sarcinii ce îi incumbă conform art. 4 alin. (3) din Legea 193/2000, clauza a cărei anulare o solicită, aceasta fiind inclusă, în mod automat, în contractul de credit, consecință a caracterului standard al acestuia.

Caracterul negociat al unei clauze contractuale nu este dat de faptul cunoașterii existentei acestei clauze contractuale, sau mai precis de politica instituției financiare cu privire la clauza respectiva, ci de posibilitățile consumatorului de a negocia efectiv elementele clauzelor, având toate informațiile necesare pentru a cunoaște întinderea obligațiilor ce îi vor reveni în baza clauzelor contractuale respective.

Negocierea nu poate consta în posibilitatea reclamantului de a alege între mai multe oferte ale băncii, ci trebuia probată negocierea efectivă a clauzelor contractuale.

Potrivit jurisprudenței constante a CJUE, sistemul pus în aplicare prin Directiva 93/13 se bazează pe ideea ca un consumator se găsește într-o situație de inferioritate față de un vânzător sau un furnizor în ceea ce privește atât puterea de negociere, cât și nivelul de informare, situație care îl conduce la adeziunea la condițiile redactate în prealabil de către vânzător sau furnizor, fără a putea exercita o influență asupra conținutului acestora (pct. 37 din Hotărârea Curții de Justiție în cauza G76/10).

Pentru a îndeplini caracterul transparentei, se impune ca orice clauza inclusă într-un contract să fie redactată într-o manieră clară și neechivocă, iar pentru înțelegerea acesteia să nu fie necesară cunoștințe de specialitate, după cum se specifică chiar la art. 1 din legea nr 193/2000. În evaluarea caracterului clar și neechivoc se are în vedere un criteriu obiectiv, la tipul consumatorului cu educație și grad de cunoaștere mediu, întrucât se impune ca orice consumator să aibă posibilitatea de a-și forma un punct de vedere corect cu privire la existența și conținutul unei clauze.

Astfel, având în vedere că prin prevederile contractuale iterate mai sus, practic, voința consumatorului este neantizată, și scopul manifest îl reprezintă păgubirea acestuia, reclamanta a solicitat constatarea nulității absolute a acestor prevederi amintite în petit, în conformitate cu prevederile legii 193/2000, deoarece creează în detrimentul consumatorului, și contrar bunei credințe, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților aspect care se reflectă și în concreto în cazul său și nu doar în abstracto.

În probațiune a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

Reclamanta a mai solicitat judecarea cauzei și în lipsă.

La data de **04 februarie 2020** **pârâtele EOS INTERNATIONAL BETEILIGUNS - VERWATUNGSGESELLSCHAFT MBH și Next Capital Investments Limited LTD au formulat întâmpinare** prin care au invocat excepția lipsei calității procesuale pasive cu privire invocarea unor clauze abuzive din contractul de credit nr.577/28.06.2007, apreciind că nu au fost parte inițială în contractul de credit ce reprezintă titlul executoriu. Or, pentru a se analiza caracterul abuziv al unor clauze contractuale în condițiile legii 193/2000 este necesar a se analiza atitudinea părților în momentul încheierii contractului de credit, inclusiv bună credință a profesionistului și posibilitatea de negociere a condițiilor contractuale, aspecte care nu poate fi analizat decât în contradictoriu cu parata care a participat efectiv la acest operațiune încheierea contractului(filele 84-94).

Pârâtele au mai invocat și excepția lipsei de interes a reclamantului în ceea ce privește capătul de cerere privind constatarea caracterului abuz al clauzelor contractuale și obligarea pârâtelor la modificarea contractului de credit.

În motivarea acestei excepții pârâtele au arătat că, în prezent, contractul de credit nu se mai afla în derulare fiind declarată scadența anticipată.

Ca urmare a intervenirii rezilierii contractului, conform definiției acestei sancțiuni, prestațiile deja executate de către părți, nu sunt supuse restituirii, efectele viitoare ale contractului urmând de asemenea a nu se mai produce.

În ciuda acestor aspecte, deși în cauză a intervenit rezilierea contractului, reclamantul a solicitat obligarea la modificarea contractului.

Astfel, pârâtele au arătat că actualmente raportul juridic dintre părți, nu mai este unul contractual, contractul de credit nemaifiind în ființă, ci un raport execuțional, întrucât împotriva reclamantei a fost declanșată procedura executării silite.

Conform art. 32 și art. 33 C.pr.civ interesul trebuie să fie determinat, legitim, personal, născut și actual.

Interesul a dispărut odată cu desființarea contractului. Odată cu desființarea contractului și declanșarea etapei executării silite, interesul de a elimina clauzele abuzive din contract în vederea continuării acestuia a dispărut.

Astfel cum a statuat și Tribunalul București, într-o speță similară - Sentința Civilă nr 6684/26.11.2015, *interesul a dispărut odată cu desființarea contractului. Odată cu desființarea contractului și declanșarea etapei executării silite, interesul de a elimina clauzele abuzive din contract în vederea continuării acestuia a dispărut, luând naștere interesul de a cere Maturarea clauzelor lovite de nulitate absolută din titlul suspus executării*

Interesul a dispărut odată cu desființarea contractului. Odată cu desființarea contractului și declanșarea etapei executării silite, interesul de a elimina clauzele abuzive din contract în vederea continuării acestuia a dispărut.

Pe fondul cauzei pârâtele au solicitat respingerea acțiunii privind constatarea caracterului abuziv al art.5 și art.9 lit. c) și f) din contractul de credit. (filele 84-93)

Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori a apărut în legislația română ca urmare a nevoii transpunerii conținutului Directivei Consiliului European nr. 93/13/CE/15.04.1993.

Legea 193/2000 a prevăzut anumite criterii de stabilire a caracterului abuziv, care permit judecătorului național să analizeze și să interpreteze clauzele supuse atenției sale, dar și o serie de excepții.

Criteriile sunt cuprinse în dispozițiile art. 4 alin. 1-4 din Legea 193/2000, precum și lista cuprinsă în Anexa la lege, iar excepțiile sunt reglementate de dispozițiile art. 4 alin. 6 din Legea 193/2000.

În consecință, pârâtele au apreciat că pentru a reține caracterul abuziv al clauzelor contractuale regăsite în contractul de credit, instanța trebuie să aibă în vedere dacă sunt întrunite, în mod cumulativ, următoarele cerințe: clauza pretins abuzivă să nu fi fost negociată între comerciant și consumator; clauza să genereze, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților contractante; clauza să aibă o exprimare neclară sau neinteligibilă și clauza să nu facă obiect al excepției reglementate de art. 4 alin. 6 din Legea 193/2000 raportat la art. 4 alin. 2 din Directiva 93/CE/1993, deci să nu formeze preț al contractului întrucât aceste cerințe sunt cumulative, neîndeplinirea uneia dintre ele atrăgând imposibilitatea caracterizării drept abuzive a unor prevederi contractuale.

Întrucât aceste cerințe sunt cumulative, neîndeplinirea uneia dintre ele atrage imposibilitatea caracterizării drept abuzive a unor prevederi contractuale.

Din analiza acestor criterii instanța va ține cont de toți factorii care au determinat încheierea contractului, fie de natura subiectivă sau obiectivă.

Cu alte cuvinte în măsura în care una dintre condiții nu este îndeplinită instanța de judecată nu poate constata caracterul abuziv al unei clauze.

În ceea ce privește clauzele contestate de reclamant, conform căreia dobânda curentă revizuibila semestrial prevăzută la art.5 al contractului de credit, comisionul de administrare prevăzut la art. 9 lit. c) și comisionul de urmărire riscuri prevăzut la art.9 lit. f, sunt abuzive pârâtele au precizat că acestea nu sunt întemeiate deoarece contractul încheiat între reclamant și BCR SA este alcătuit din termeni și condiții agreeate de părți, acestea din urmă reprezentând partea componentă a contractului de credit negociată de părți și agreeată în funcție de interesele și situația economică a fiecăruia dintre consumatori.

Obligația de transparentă se rezumă la aducerea la cunoștința clienților a conținutului termenilor și condițiilor agreeate. Termenii și condițiile contractuale au fost aduse la cunoștința clientului în faza precontractuală, iar adeziunea vizează exclusiv aceste condiții generale ale Băncii.

Cu privire la condiția clauza să genereze un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților contractante, pârâtele au arătat că dispozițiile art. 4 din Legea nr 193/2000, sunt interpretate în mod eronat, legiuitorul făcând referire la existența unui dezechilibru juridic, doar acesta putând reglementa drepturi și obligații ale părților și nu la un dezechilibru valoric.

Așadar, reclamantul confunda noțiunea de "dezechilibru semnificativ" în accepțiunea normelor comunitare, raportându-se la suma pe care ar trebui să o plătească.

În conformitate cu principiul interpretării dreptului intern prin prisma celui comunitar, s-a apreciat că interpretarea trebuie realizată strict cu privire la opinia CE iar din dispozițiile Directivei nr 93/13/CEE rezultă fără putință de tăgăda, că suntem în prezența unui dezechilibru semnificativ doar în împrejurarea în care există obligații doar pentru consumator, furnizorul neasumându-și o contraprestație.

Or, în speța pârâtei îi revine obligația remiterii sumei împrumutate, obligație îndeplinită prin virarea sumei în contul curent al reclamantului iar acestuia îi revine obligația întoarcerii acestei sume împreună cu dobânzile contractuale și comisioanele, astfel că nu există niciun dezechilibru între drepturile și obligațiile părților din contract.

În ceea ce privește clauza referitoare la dobânda revizibilă semestrială care se regăsește la art. 5 al contractului de credit, pârătele au arătat că dezechilibrul semnificativ se referă la caracterul justificat sau nu al elementelor care poate opera modificarea dobânzii. Variația în contract a ratei dobânzii este justificată, modul de calcul al acesteia nefiind abuziv întrucât dobânda de referință revizibilă semestrială a BCR reprezintă o dobândă standardizată, reprezentând suma unor costuri pe care banca le are de suportat ca urmare acordării acestor credite, toate aceste costuri stabilindu-se independent de voința băncii și având reglementări ale BNR.

Referitor la indicele de variație utilizat s-a arătat că acesta este independent de voința băncii și este verificat, reclamantul având posibilitatea în temeiul art. 5 din contract să ia cunoștință periodic la sediul băncii de nivelul dobânzii calculate în funcție de costurile resurselor de creditare, aceasta fiind afișată la sediul băncii BCR pe toată perioada de derulare a raporturilor contractuale, ori de câte ori criteriul în funcție de care dobânda variabilă s-ar fi modificat.

Față de acestea, pârătele au solicitat să se constate că nu sunt abuzive clauzele contractuale privind dobânda variabilă și aceasta nu creează un dezechilibru semnificativ între prestațiile părților, în condițiile în care modificarea dobânzii nu a intervenit în funcție de voința arbitrării a băncii, și în raport de elemente obiective, iar reclamantul și-a asumat modificarea dobânzii variabile în funcție de dobânda de referință a băncii.

Cu privire la clauza referitoare la comisionul de administrare s-a arătat de către pârâte că acest comision este o parte a costului creditului datorat pentru operațiunile băncii în legătura cu utilizarea creditului. Modalitatea de calcul a acestui este detaliată explicit, reclamanta însă rezumându-se a face niște afirmații fără a proba din ce constă efectiv dezechilibrul semnificativ pretins, a fi fost produs de această clauză. Astfel, nu există nicio disproporție vădită între contraprestația părților, în condițiile în care banca a fost nevoită să efectueze cheltuieli în vederea administrării acestui credit.

Totodată, acest comision a fost cunoscut de către reclamant încă de la încheierea contractului de credit, când i s-a comunicat cuantumul fix al acestuia, reflectat și în graficul de rambursare, astfel încât acesta a cunoscut natura și întinderea obligației pe care și-o asumă.

Mai mult decât atât, conform art. 36 din OUG 50/2010 este permis perceperea comisionului de administrare la o valoare fixă, nefiind nimic abuziv în perceperea comisionului de administrare de către bancă.

În consecință, clauza analizată privind comisionul de administrare este pe deplin legală, acțiunea reclamantei fiind vădit neîntemeiată.

În ceea ce privește clauza referitoare la comisionul de urmărire riscuri s-a arătat că cuantumul acestuia a fost expres prevăzut în contractul de credit, nivelul acestuia fiind constant pe toată durata de creditare : „ *comision de urmărire riscuri de 88,48 RON lunar, reprezentând un procent de 0.28% din valoarea creditului contractat la pct. 1*”.

Acest comision face parte din costul creditului, valoare fixă și asumată și acceptată expres de către reclamanta, astfel încât perceperea acestui comision este pe deplin justificată.

Prin stipularea acestui comision în cuantumul fix se oferă transparență și predictibilitate, și nu creează un dezechilibru între părțile contractante.

S-a mai arătat de către pârâte că problema exprimării neclare sau neinteligibile are un profund caracter subiectiv, ținând cont de posibilitatea consumatorului de a citi și înțelege conținutul, prin prisma caracteristicilor personale.

În cadrul unei astfel de analize, ar trebui avute în vedere și dispozițiile art. 2 lit. m) din Legea 363/2007 care prevăd că prin noțiunea de consumator mediu se înțelege "consumatorul considerat ca fiind rezonabil informat, atent și precaut, ținând seama de factorii sociali, culturali și lingvistici".

Sub acest prim criteriu, s-a apreciat că toate clauzele contractuale, inclusiv cele considerate abuzive de către reclamant sunt redactate într-un limbaj clar, accesibil, fără înțeles ascuns, fiind ușor inteligibile.

Legea nr. 193/2000 fiind în vigoare și la momentul semnării convenției de credit, astfel că dacă reclamantul ar fi considerat abuziv ar fi putut invoca acest aspect încă de la acel moment, solicitând și modificarea sau excluderea clauzelor presupus abuzive.

S-a mai arătat de către pârâtă că Legea 193/2000, precum și Directiva 93/1993 exclud de la analiza caracterului abuziv al unor clauze contractuale acele dispoziții care, împreună sau separat, formează "prețul contractului."

Dobânda alături de comisioane fac parte din costul total al creditului, aspect ce rezulta evident din următoarele prevederi legislative: art.2 pct.24 din OG nr.21/1992 care prevede că în costul total al creditului pentru consumator se includ toate costurile, inclusiv dobânda, comisioanele, taxele și orice alt tip de costuri pe care trebuie să le suporte consumatorul în legătura cu contractul de credit și care sunt cunoscute de creditor, cu excepția taxelor notariale; art.3 lit. g) și i) din Directiva 2008/48/CE

g) - costul total al creditului pentru consumatori înseamnă toate costurile, inclusiv dobânda, comisioanele, taxele și orice alt tip de costuri pe care trebuie să le suporte consumatorul în legătura cu contractul de credit și care sunt cunoscute de către creditor, cu excepția taxelor notariale.. -

i) - dobânda anuală efectivă înseamnă costul total al creditului pentru consumator exprimat ca procent anual din valoarea

Aceasta Directiva fiind transpusă în legislația națională prin adoptarea OUG nr.50/2010, ordonanța ce cuprinde aceeași definiție a costului creditului la art.7 pct.4.

Comisioanele percepute pentru acordarea unui credit determină, alături de dobânda curentă, dobânda anuală efectivă, iar în condițiile speciale rezultă în mod clar atât valoarea dobânzii curente cât și valoarea DAE, diferența dintre cele două valori ale dobânzii menționate expres în condițiile speciale ale convenției de credit fiind determinate de comisioanele percepute de bancă.

Atât timp cât pentru punerea la dispoziție a creditului banca a prevăzut plata unei dobânzi anuale efective mai mari decât dobânda curentă, este evident că plata comisionului de risc - ce determină, alături de alte comisioane, diferența dintre cele două tipuri de dobânzi - reprezintă o parte din prestația pentru acordarea împrumutului.

În drept întâmpinarea a fost întemeiată pe dispozițiile art.205 – 208 Cod de procedură civilă, Legea 193/2000.

În probațiune a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

La data de **13 februarie 2020** pârâta **BANCA COMERCIALĂ ROMÂNĂ SA** a **format** **întâmpinare** prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată (filele 95-100).

În fapt, pârâta BCR SA a arătat că prin Contractul de credit bancar pentru persoane fizice nr. 577/28.06.2007, a acordat reclamantei un credit de nevoi personale în cuantum de 31.600 lei.

Împrumutata nu a executat la scadență obligațiile de plată, neachitând nici măcar o rată lunară, astfel încât creditul a fost declarat exigibil la data de 27.06.2008.

Pe parcursul derulării contractului de credit au fost încasate comision acordare în sumă de 300.2 ron, comision risc - 0.8 ron, nefiind încasată dobânda.

Creditul a fost cesionat EOS, conform contractului J1083/17.06.2008, acesta fiind trecut pe cheltuiala băncii în data de 27.06.2008 cu următoarea componenta: Credit curent - 29944.41 ron; Credit restant - 1655.59 ron; Dobânda curentă - 140.99 eur; Dobânda restantă - 4326.52 eur; Dobânda aferentă credit restant - 162.34 ron și Comision restant - 1250.56 ron.

Cu titlul preliminar pârâta BCR a arătat că reclamanta nu justifică interesul anulării clauzei privind dobânda contractuală, în condițiile în care nu a achitat niciodată nicio sumă de bani cu titlu de dobândă contractuală. Practic reclamanta a tras creditul de 31.600 lei după care nu a mai restituit băncii nimic, nici suma împrumutată, nici dobânda și comisioanele.

În privința clauzei privind dobânda, pârâta a arătat că aceasta are caracter de clauză esențială a contractului de credit, de parte a prețului contractului de credit, clauză ce a fost negociată.

În privința clauzei privind dobânda variabilă, pârâta a solicitat să se facă aplicarea directă, în temeiul dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituție, a dezlegărilor CJUE în cauza C-260/18 Dziubak împotriva Raiffeisen Bank International AG potrivit cărora : „ 40. (...) articolul 6 alineatul (1) a doua teză din Directiva 93/13 nu enunță el însuși criteriile ce reglementează posibilitatea ca un contract să continue să existe fără clauzele abuzive, ci lasă ordinii juridice naționale sarcina de a le prevedea, cu respectarea dreptului Uniunii, după cum a arătat în esență și domnul avocat la punctul 54 din concluziile sale. Astfel, în principiu, criteriile prevăzute de dreptul național sunt cele în lumina cărora trebuie examinată, într-o situație concretă, posibilitatea menținerii unui contract ale cărui anumite clauze au fost invalidate.

Or, din considerațiile expuse la punctele 40 și 41 din prezenta hotărâre rezultă că, dacă o instanță națională apreciază că, în temeiul dispozițiilor relevante ale dreptului său intern, nu este posibilă menținerea unui contract fără clauzele abuzive pe care le conține, articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13 nu se opune, în principiu, invalidării acestuia.

Având în vedere considerațiile ce precedă, este necesar să se răspundă la a patra întrebare că articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca o instanță națională, după ce a constatat caracterul abuziv al anumitor clauze ale unui contract de împrumut indexat într-o monedă străină și care prevede o rată a dobânzii legată direct de cursul interbancar al monedei respective, să considere, în conformitate cu dreptul său intern, că acest contract nu poate continua să existe fără aceste clauze pentru motivul că eliminarea lor ar avea drept consecință modificarea naturii obiectului principal al contractului respectiv.

În al doilea rând, referitor la importanța care trebuie atribuită voinței exprimate de consumator în această privință, trebuie amintit că Curtea a precizat, în raport cu obligația instanței naționale de a înlătura, la nevoie din oficiu, clauzele abuzive, în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13, că această instanță nu are obligația să înlătore aplicarea clauzei în discuție în cazul în care consumatorul, după ce a fost informat de instanța respectivă, înțelege să nu invoce caracterul abuziv și neobligatoriu al clauzei, dând astfel un consimțământ liber și clar cu privire la clauza în discuție (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 februarie 2013, Banif Plus Bank, C-472/11, EU:C 12013:88, punctele 23, 27 și 35, precum și jurisprudența citată).

Astfel, Directiva 93/13 nu merge până la a face obligatoriu sistemul de protecție împotriva utilizării de către profesioniști a clauzelor abuzive, pe care aceasta l-a instituit în beneficiul consumatorilor. În consecință, atunci când consumatorul preferă să nu se prevaleze de sistemul de protecție, acesta nu se aplică.

În mod analog, în măsura în care sistemul menționat de protecție împotriva clauzelor abuzive nu se aplică în cazul în care consumatorul i se opune, acest consumator trebuie afortiori să aibă dreptul de a se opune să fie protejat, în temeiul aceluiași sistem, împotriva consecințelor prejudiciabile provocate de invalidarea contractului în ansamblul său, atunci când nu dorește să invoce această protecție."

Astfel, consecințele acestei noi jurisprudențe a CJUE constau în aceea că CJUE a recunoscut că în cazul clauzelor esențiale din contract (în cauza citată era vorba despre clauza

de risc valutar, însă ea este aplicabilă cu atât mai mult clauzei privind dobânda contractuală - clauza esențială a contractului de credit), anularea acestora duce potrivit dreptului intern, la anularea întregului contract, iar nu doar la o nulitate parțială, ceea ce este conform cu dreptul Uniunii.

Consumatorul trebuie să fie informat de către instanța națională că, în măsura în care va fi constatat caracterul abuziv al clauzei esențiale din contract, nulitatea acesteia va duce la nulitatea întregului contract, ceea ce presupune consecințe economice care îl pot prejudicia.

Consumatorul are dreptul de opțiune între anularea contractului, sau menținerea acestuia, însă, în acest din urmă caz, contractul va fi menținut exact în forma în care a fost încheiat, consumatorul dându-și acordul „*să nu invoce caracterul abuziv și neobligatoriu al clauzei, dând astfel un consimțământ liber și clar cu privire la clauza în discuție*”

Instanța națională nu poate trece peste acordul consumatorului, care dorește continuarea contractului, acceptând clauza așa cum este ea și renunțând expres la caracterul ei abuziv.

În aceste condiții instanța trebuie să îi informeze pe consumatori asupra prevederilor din dreptul intern referitoare la nulitatea absolută a contractului, cauzată de nulitatea clauzei esențiale privind dobânda și să îi dea dreptul de opțiune: fie dorește nulitatea contractului în întregime și acceptă restituirea prestațiilor, fie acceptă clauza privind dobânda așa cum a fost ea inițial reglementată în contract, consimțământul său validând astfel clauza.

În cauza dedusă judecării opțiunea reclamantei a fost exercitată prin însăși cererea de chemare în judecată, solicitându-se expres continuarea raporturilor contractuale cu o altă dobândă decât cea pretins abuzivă.

Pe cale de consecință, opțiunea reclamantei privind continuarea contractului validează clauza, constituie un caz special de confirmare a nulității absolute (permisă în materia protecției consumatorilor în favoarea acestora), motiv pentru care contractul va continua în forma inițial agreeată de părți, fără modificarea în vreun fel a clauzei privind dobânda.

În plus, în privința clauzelor privind comisioanele, pârâta a arătat că recenta jurisprudență a CJUE în cauza în cauza C-621/17 Kiss împotriva CIB Bank Zrt, care vizează comisioanele de acordare credit și de administrare, potrivit căreia: „1) *Articolul 4 alineatul (2) și articolul 5 din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretate în sensul că cerința potrivit căreia o clauză contractuală trebuie exprimată în mod clar și inteligibil nu impune că acele clauze contractuale care nu au făcut obiectul unei negocieri individuale cuprinse într-un contract de împrumut încheiat cu consumatori, precum cele în discuție în litigiul principal, care stabilesc în mod precis cuantumul costurilor de administrare și al unui comision de acordare care urmează să fie suportate de consumator, metoda lor de calcul și data de exigibilitate a acestora, trebuie să detalieze de asemenea toate serviciile furnizate în schimbul sumelor în cauză.*

2) *Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că o clauză contractuală precum cea în discuție în litigiul principal, referitoare la costuri de administrare a unui contract de împrumut, care nu permite identificarea fără ambiguitate a serviciilor concrete furnizate în schimbul acestora, nu creează, în principiu, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților care decurg din contract în detrimentul consumatorului, în contradicție cu cerința de bună-credință”.*

Consecințele acestei noi jurisprudențe constau în aceea că indiferent dacă a fost sau nu negociată individual clauza contestată, (CJUE nu cere ca instanța să mai verifice caracterul negociat, dezlegările sale fiind valabile chiar și în ipoteza unui contract nenegociat individual) indiferent dacă în contract nu s-au prevăzut expres toate serviciile furnizate în schimbul respectivelor comisioane câtă vreme contractul a prevăzut expres cuantumul comisioanelor, metoda lor de calcul și data exigibilității acestora ceea ce se verifică din simpla lecturare a celor două clauze contestate comisioanele de acordare și de administrare nu creează un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților și nu sunt contrare cerinței bune—credințe, în consecință nu sunt abuzive.

În concret, în contractul de credit dedus judecății în prezenta cauză în graficul de rambursare sunt indicate expres suma totală de plată cu titlu de comision, sumele de achitat la fiecare scadență în parte, exigibilitatea sumelor de achitat.

Pârâta a solicitat ca instanța să facă aplicarea directă a dezlegărilor CJUE anterior menționate, să constate că în contractul de credit dedus judecății consumatorul a fost informat asupra cuantumului comisioanelor, metodei de calcul și a exigibilității acestora, și a acceptat cele două comisioane (prin aceea că a și plătit voluntar atât comisionul de acordare credit, cât și pe cel de administrare), ceea ce confirmă valabilitatea și legalitatea inserării în contract și a perceperii lor de către unitatea bancară.

În drept, întâmpinarea a fost întemeiată pe dispozițiile art.205 Codul de procedură civilă.

În apărare, pârâta BCR SA a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

La data de **09 iunie 2020**, **reclamanta a formulat în răspuns la întâmpinare** solicitând respingerea excepțiilor și a apărărilor ca fiind neîntemeiate (filele 137-140).

Referitor la excepția lipsei calității procesuale pasive a cesionarilor reclamanta a arătat că în raport de faptul că efectele nulității se întind pe toată durata contractului, în judecată pot sta, ca părți atât cedentul, cât și cesionarul, indiferent dacă este formulată sau nu și cerere de restituirea sumelor plătite în temeiul clauzelor abuzive.

În ceea ce privește aprecierile asupra caracterului abuziv al unei clauze contractuale, reclamantul a făcut trimitere la dispozițiile Legii 193/2000 care a transpus în legislația națională dispozițiile Directivei 93/13/CEE.

În primul rând, conform art. 1 alin. (3) din Legea 193/2000, aplicabil și în materia contractelor de credit, se interzice profesioniștilor stipularea de clauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii. O clauză contractuală care nu s-a negociat individual se consideră ca fiind abuzivă dacă provoacă un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților care decurg dintr-un contract, trebuie să se țină seama în special de normele aplicabile în dreptul național, în lipsa unui acord între părți în acest sens și ca instanța națională va putea evalua, prin intermediul unei asemenea analize comparative, dacă și, eventual, în ce măsură contractul îl plasează pe consumator într-o situație juridică mai puțin favorabilă în raport cu cea prevăzută de dreptul național în vigoare.

Art. 4, alin. (2) din Legea 193/2000 arată că o clauză contractuală va fi considerată ca nefiind negociată cu consumatorul dacă aceasta a fost stabilită fără a da posibilitatea acestuia să influențeze natura ei, cum ar fi contractele standard preformulate sau condițiile generale de vânzare practicate de comercianți pe piața produsului sau serviciului respective, în timp ce la alin. (3) se prevede faptul că anumite aspecte ale clauzelor contractuale sau numai una dintre clauze a fost negociată direct cu consumatorul nu exclude aplicarea prevederilor prezentei legi pentru restul contractului, în cazul în care o evaluare globală a contractului evidențiază că acesta a fost prestabilit unilateral de profesionist.

La momentul încheierii contractului, consumatorul Andrei Mariana Viorica nu a avut posibilitatea de a influența conținutul niciunei clauze, fiind pus în situația de a accepta contractul în întregul sau de a nu mai obține împrumutul, nu s-a pus problema să i se ofere șansa de a face o contrapropunere și, oricum, timpul oferit nu era suficient nici pentru citirea cu atenție a contractului. De asemenea, reclamanta a considerat, că formularea standardizată întărește prezumția de nenegociere, iar faptul că i-a fost oferit un exemplar al contractului de credit și consumatorului, nu echivalează în niciun caz cu o negociere, aceasta fiind o obligație a profesionistului.

În sensul celor de mai sus, reclamanta a invocat Decizia I.C.C.J. nr. 2896/2014 care a stabilit: "Cunoașterea de către împrumutat a clauzei contestate la momentul încheierii contractului nu este suficientă pentru a înlătura lipsa negocierii, în condițiile în care acesta, neavând posibilitatea de a influența conținutul respectivei clauze, putea doar să refuze încheierea contractului. Or, tocmai aceasta situație de abuz de putere dominantă și de necesitate pentru consumator de a accepta condițiile impuse de profesionist a impus adoptarea

legislației în materia protecției consumatorului" și Decizia Curții de Apel București nr. 457/2013 care a statuat: "Prin definiție, contractile de adeziune înseamnă contracte ale căror clauze nu sunt negociate, ci impuse de una dintre părți. Așadar, dacă banca acceptă că un contract de împrumut bancar de tipul celui din cauza este un contract de adeziune, evident că acceptă implicit și aspectul că nu au fost negociate clauzele contractuale. Este lipsit de relevanta faptul că, în baza libertății contractuale, reclamanții erau liberi să încheie sau nu contractul respectiv. Posibilitatea de negociere și libertatea contractuală sunt noțiuni juridice diferite".

Reclamanta a mai arătat că prevederile contractuale evidențiate în cererea introductivă de instanță îndeplinesc toate cele 5 condiții prevăzute de Legea 193/2000 care releva caracterul lor abuziv, și anume:

a). *Nu au fost negociate*: simpla posibilitate a consumatorului ca, prin acte adiționale, să poată modifica și/sau completa contractul, cu acordul celeilalte părți, nu echivalează cu o veritabilă negociere. De asemenea, prin încheierea de acte adiționale se modifica un contract existent, aflat deja în derulare, iar noi avem în vedere momentul la care s-a încheiat contractul.

Caracterul negociat al unei clauze contractuale nu este dat de faptul cunoașterii existentei acestei clauze contractuale, sau mai precis de politica băncii cu privire la clauza respectivă, ci de posibilitățile consumatorului de a negocia efectiv elementele clauzelor, având toate informațiile necesare pentru a cunoaște întinderea obligațiilor ce îi vor reveni în baza clauzelor contractuale respective.

Negocierea nu poate consta în posibilitatea reclamantului de a alege între mai multe oferte ale băncii, ci trebuia probată negocierea efectivă a clauzelor contractuale.

Negocierea unui contract este o etapă ce succede obligației de informare, obligație care trebuie să existe atât în faza precontractuală, cât și în faza executării unui contract. În speță, la momentul la care a fost încheiat contractul, reclamantei i s-a înaintat un exemplar preformat și a fost pus în situația de a-l semna sau nu, astfel cum a fost edictat de către Bancă. Aflându-se într-o stare de nevoie, reclamantul-consumator a acceptat clauzele preformulate de cealaltă parte, deși nu fusese informat cu privire la înțelesul acestora și la consecințele pe care respectivele clauze le vor avea asupra situației sale patrimoniale. Curtea de Justiție a Uniunii Europene în cauza **RWE Vertrieb (Hotărârea din 21 martie 2013)**, a statuat că: *"Pentru un consumator, informarea, înaintea încheierii unui contract, cu privire la condițiile contractuale și la consecințele respectivei încheieri este de o importanță fundamentală. Acesta din urmă decide, în special pe baza respectivei informări, dacă dorește să se oblige potrivit condițiilor redactate în prealabil de către vânzător sau furnizor."*

Reclamanta a arătat faptul că, pârâta BCR SA nu a făcut dovada negocierii clauzelor contractuale. Alin. (3) al art. 4 din Legea nr. 193/2000 instituie o prezumție a lipsei negocierii în cazul clauzelor standard, preformulate și nu rezultă, nici din acest act normativ și nici din altele că prezumția lipsei negocierii poate fi înlăturată numai prin dovada scrisă. Finalitatea legislației privind protecția consumatorului este să îl apere pe acesta de vulnerabilități sau, mai degrabă, să sancționeze fapta Băncii de a profita de vulnerabilități, acțiune ce este lipsită de onestitate.

La termenul de judecată din data de 02.07.2020, instanța a respins excepția lipsei dovezii calității de reprezentat atât în ceea ce privește pârâtele EOS INTERNATIONAL BETEILIGUNS – VERWALTUNGSGESELLSCHAFT și NEXT CAPITAL INVESTMENTS LIMITED cât și în ceea ce privește pe pârâta BCR pentru motivele expuse în încheierea de ședință de la acea dată.

Totodată, prin încheierea de ședință din data de 02.07.2020, instanța a constatat că pârâtele sunt decăzute din dreptul de a mai formula întâmpinare, iar pe de altă parte, instanța a reținut că excepția lipsei de interes invocată de către pârâta BCR prin întâmpinare, excepția lipsei de interes și excepția lipsei calității procesuale pasive invocate de către pârâtele EOS INTERNATIONAL BETEILIGUNS – VERWALTUNGSGESELLSCHAFT și NEXT

CAPITAL INVESTMENTS LIMITED prin întâmpinare sunt excepții de fond ce pot fi ridicate oricând în cursul judecății.

Sub aspectul probatoriului, instanța a încuviințat și administrat pentru părți proba cu înscrisuri, considerând această probă admisibilă și concludentă în temeiul art. 255 alin. (1) din Codul de procedură civilă și art.254 alin.(1).pct.4 Cod Procedură Civilă în ceea ce le privește pe pârâte.

Cererea este scutită de la plata taxei judiciare de timbru.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Ca o chestiune prealabilă, potrivit art.102 Legea nr.71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, contractul este supus dispozițiilor legii în vigoare la data când a fost încheiat în tot ceea ce privește încheierea, interpretarea, efectele, executarea și încetarea sa.

Astfel, față de data încheierii contractului pe care reclamantele își întemeiază cererea (28.06.2007), instanța va analiza prezenta cerere prin prisma dispozițiilor legale ale Codului civil din 1864.

În fapt, la data de 28.06.2007, între reclamanta SIMINIC(în prezent ANDREI) MARIANA VIORICA, în calitate de împrumutat, și pârâta BCR SA s-a încheiat contractul de credit bancar pentru persoane fizice nr.577/28.06.2007 având ca obiect acordarea unui credit în sumă de 31.600 RON pe o perioadă de 120 luni(filele 18-25).

Conform art.9 lit. c) și art.9 lit. f) din contract, pentru creditul pus la dispoziție banca percepe următoarele comisioane: comision de administrare de 15,80 lei lunar, reprezentând un procent de 0,05% din valoarea creditului contractat prevăzută la pct.1, și un comision de urmărire riscuri de 88,48 lei lunar, reprezentând un procent de 0,28% din valoarea creditului contractat prevăzută la pct.1.

Conform art. 3.8 din condițiile generale, comisionul de urmărire riscuri se calculează flat, prin aplicarea unui anumit procent la valoarea creditului contractat de la pct.1 din contract, procent care rămâne fix pe toată perioada de rambursare.

În ceea ce privește dobânda, în contract s-a stipulat la art.5, o dobânda fixa de 10,95 % pe an și revizibilă semestrial. În continuare, dobânda curentă este formată din dobânda de referință revizibilă semestrial, care se afișează la sediile BCR, la care se adaugă 1,20 pp. Cotația dobânzii de referință revizibilă semestrial este cea de la 30 septembrie din fiecare an și se aplică de la 1 octombrie până la 31 martie anul următor, respectiv cea de la 31 martie din fiecare an și se aplică de la 01 aprilie până la 30 septembrie din același an.

La data de 17.06.2008, a intervenit contractul de cesiune de creanțe nr.1083/17.06.2008, între pârâta Banca Comercială Română S.A. și IFN NEXT CAPITAL FINANCE SA și EOS KSI ROMÂNIA SRL(filele120-129), fiind cesionată inclusiv creanța deținută de pârâta BCR împotriva reclamantei ANDREI(fostă SIMINIC MARIANA VIORICA în temeiul contractului de credit nr.577/28.06.2007.

Ulterior creanța a fost cesionată către și EOS INTERNATIONAL BETEILIGUNS VERWALTUNGSGESELLSCHAFT(în calitate de cesionar) și NEXT CAPITAL INVESTMENTS LIMITED(în calitate de cesionar) și EOS KSI ROMÂNIA SRL(în calitate de administrator al activelor), fiind format dosarul execuțional nr.95/2014 instrumentat de BEJ OCHIAN DORU- CĂTĂLIN ca urmare a cererii de executare silită împotriva reclamantei la cererea creditoarelor EOS INTERNATIONAL BETEILIGUNS VERWALTUNGSGESELLSCHAFT(în calitate de cesionar) și NEXT CAPITAL INVESTMENTS LIMITED, PRIN ADMINISTRATOR AL ACTIVELOR EOS KSI ROMÂNIA SRL(fila 17).

Potrivit art. 248 alin.(1) Cod procedură civilă, instanța va analiza cu prioritate excepțiile lipsei calității procesuale pasive invocate de către pârâtă prin întâmpinare.

În ceea ce privește excepțiile lipsei calității procesuale pasive invocate, prin întâmpinare, de către pârâtele EOS INTERNATIONAL BETEILIGUNS VERWALTUNGSGESELLSCHAFT și NEXT CAPITAL INVESTMENTS LIMITED,

instanța reține că potrivit art. 36 Cod procedură civilă, *Calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecății. Existența sau inexistența drepturilor și a obligațiilor afirmate constituie o chestiune de fond.*

Or, având în vedere faptul obiectul cererii de chemare în judecată, rezidă în solicitarea reclamantei de constatare a caracterului abuziv al unor clauze contractuale aferente contractului nr.577/28.06.2007 încheiat de către reclamantă cu pârâta BCR SA și cesionat succesiv către pârâtele EOS INTERNATIONAL BETEILIGUNS VERWALTUNGSGESELLSCHAFT și NEXT CAPITAL INVESTMENTS LIMITED, în calitate de cesionare, și dat fiind că dreptul cesionarului ia naștere din momentul încheierii contractului de cesiune, prin actul de cesiune cesionarul dobândind de la cedent o anumită creanță, asupra debitoarei cedate, instanța apreciază că dată fiind natura cererii de chemare în judecată, atât banca cedentă, cât și cesionarul au calitate procesuală pasivă, existând identitate între părți și obiectul raportului juridic dedus judecății.

Efectele unei eventuale constatări a nulității absolute a unor clauze contractuale se răsfrâng atât asupra patrimoniului creditorului inițial(cedenta pârâta BCR SA), cât și asupra patrimoniului cesionarelor pârâte EOS EOS INTERNATIONAL BETEILIGUNS VERWALTUNGSGESELLSCHAFT și NEXT CAPITAL INVESTMENTS LIMITED, cu atât mai mult cu cât acestea din urmă au solicitat executarea silită a reclamantei debitoare.

Pentru toate aceste considerente, instanța va respinge ca neîntemeiată excepția lipsei calității procesuale pasive invocată prin întâmpinare de către pârâtele EOS INTERNATIONAL BETEILIGUNS VERWALTUNGSGESELLSCHAFT și NEXT CAPITAL INVESTMENTS LIMITED.

În același sens, instanța va respinge ca neîntemeiate și excepția lipsei de interes a reclamantei în ceea ce privește capătul de cerere privind constatarea caracterului abuziv al clauzelor contractuale și obligarea pârâtelor la modificarea contractului de credit, invocată de pârâtele EOS INTERNATIONAL BETEILIGUNS VERWALTUNGSGESELLSCHAFT MBH și NEXT CAPITAL INVESTMENTS LTD, prin întâmpinare, și excepția lipsei de interes a reclamantei în ceea ce privește solicitarea de anulare a clauzei privind dobânda contractuală, invocată de pârâta BCR, prin întâmpinare, apreciind că reclamanta are interes în soluționarea prezentei cauze, astfel cum interesul este definit de art. 33 din Codul de procedură civilă, cu atât mai mult cu cât împotriva reclamantei s-a declanșat executarea silită în temeiul titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. 577/28.06.2007, urmând ca instanța să analizeze pe fondul cauzei temeinicia cererii de chemare în judecată formulată de către reclamantă.

Pe fondul cauzei, în drept. conform art. 4 din Legea nr.193/2000 o clauză contractuală care nu a fost negociată direct cu consumatorul va fi considerată abuzivă dacă, prin ea însăși sau împreună cu alte prevederi din contract, creează, în detrimentul consumatorului și contrar cerințelor bunei-credințe, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților.

Natura abuzivă a unei clauze contractuale se evaluează în funcție de : a) natura produselor sau a serviciilor care fac obiectul contractului la momentul încheierii acestuia; b) toți factorii care au determinat încheierea contractului ; c) alte clauze ale contractului sau ale altor contracte de care acesta depinde (art. 4 alin.(5) din același act normativ)

Interpretând dispozițiile legale mai sus menționate, instanța reține că pentru a se recunoaște unei clauze inserate în contract caracter abuziv este necesară îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții : 1. să nu fi fost negociată; 2. să creeze, în detrimentul consumatorului și contrar cerințelor bunei-credințe, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților.

Verificarea acestor condiții poate fi realizată însă numai în cazul în care clauza criticată este inserată într-un contract încheiat între un comerciant și un consumator astfel cum aceste noțiuni sunt definite de art. 2 din Legea nr. 193/2000.

Preliminar, instanța reține că pârâta a declarat scadența anticipată a creditului contractat de către reclamante cel târziu la data de 17.06.2008 data încheierii primei cesiuni de creanță, iar prezenta acțiune a fost introdusă la data de 19.12.2019, deci ulterior încetării raporturilor contractuale.

Având în vedere că, la momentul sesizării instanței judecătorești, creditul a fost declarat scadent anticipat, instanța apreciază că în cauza de față, nu mai poate fi supusă analizei instanței caracterul abuziv al clauzelor menționate în condițiile în care contractul nu mai era în ființă.

Această concluzie rezultă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 6, art. 7 și art. 13 alin.(1) din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori.

Astfel, potrivit art. 6 din acest act normativ, clauzele abuzive cuprinse în contract și constatate fie personal, fie prin intermediul organelor abilitate prin lege nu vor produce efecte asupra consumatorului, iar contractul se va derula în continuare, cu acordul consumatorului, numai dacă după eliminarea acestora mai poate continua.

Așadar, în ipoteza în care între părți nu există niciun raport contractual la momentul invocării caracterului abuziv al unor clauze, nu se poate pune nici problema producerii vreunui efect.

Potrivit art. 7 din Ordonanță, în măsura în care contractul nu își mai poate produce efectele după înlăturarea clauzelor considerate abuzive, consumatorul este îndreptățit să ceară rezilierea contractului, putând solicita, după caz, și daune-interese.

În art. 13 alin.(1) din actul normativ se prevede că instanța, în cazul în care constată existența clauzelor abuzive în contract, obligă profesionistul să modifice toate contractele de adeziune în curs de executare, precum și să elimine clauzele abuzive din contractele preformulate, destinate a fi utilizate în cadrul activității profesionale.

În concluzie, rezultă fără putință de tăgadă faptul că invocarea caracterului abuziv al clauzelor contractuale se poate face doar în măsura în care contractul este în curs de derulare și produce efecte juridice, motiv pentru care, întrucât creditul a fost declarat scadent anticipat, reclamanta nu mai poate să solicite analizarea caracterului abuziv al unor clauze.

Cu toate acestea, efectuând propriul demers analitic cu privire la clauzele contractuale indicate de reclamante, instanța constată că încheierea contractului s-a realizat între pârâta BCR SA în calitate comerciant în accepțiunea art. 2 alin.(2), din Legea 193/2000 - persoana juridică autorizată, care acționează în cadrul activității sale comerciale în temeiul unui contract care intră sub incidența legii privind protecția consumatorului - și reclamantă în calitate de consumator în accepțiunea art. 2 alin. (1) din același act normativ, ca beneficiar al serviciilor prestate, care a încheiat contractul în discuție în scopuri personale.

Pe cale de consecință, reținând că în cauză sunt criticate clauzele inserate într-un contract încheiat între un consumator și un comerciant, instanța va proceda la analizarea celorlalte condiții a căror îndeplinire cumulativă ar putea imprima caracter abuziv în accepțiunea Legii nr.193/2000, clauzelor contractuale criticate.

În ceea ce privește negocierea clauzelor criticate, instanța reține, contrar susținerilor pârâtei că în cauză contractul de credit în care acestea sunt inserate nu a fost negociat, acesta având un conținut preformat specific contractelor de adeziune, prin raportare la modalitatea de exprimare a voinței părților, clauzele sale fiind prestabilite de către pârâta BCR SA, iar nu negociate direct cu reclamanta, care avea doar posibilitatea de a adera sau nu la contract nu și de a modifica clauzele inserate în contract.

Instanța reține că legiuitorul român a optat pentru preluarea în dreptul intern a dispozițiilor art. 4 paragraf 2 din Directiva 93/13/CEE precizând expres în art. 4 alin.(6) din Legea nr. 193/2000 că "Evaluarea naturii abuzive a clauzelor nu se asociază nici cu definirea obiectului principal al contractului, nici cu calitatea de a satisface cerințele de preț și de plată, pe de o parte, nici cu produsele și serviciile oferite în schimb, pe de altă parte, în măsura în care aceste clauze sunt exprimate într-un limbaj ușor inteligibil".

Potrivit considerentelor de la pct. 44 al Hotărârii CJUE – C – 484/08-Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Madrid Piedad „dispozițiile art.4, alin.(2) si art.8 din Directiva nr.93/13/CEE trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementari care autorizează un control jurisdicțional al caracterului abuziv al clauzelor contractuale, privind definirea obiectului principal al contractului său caracterul adecvat al prețului, sau remunerației, pe de o parte, față de serviciile sau de bunurile furnizate în schimbul acestora, iar pe de altă parte, chiar dacă aceste clauze sunt redactate în mod clar si inteligibil”.

În ceea ce privește clauza inserată la art. 5 din contractul de credit, instanța constată că aceasta nu este abuzivă.

Sub acest aspect instanța reține că potrivit art. 5 din contract părțile au convenit plata unei dobânzi de 10,95 % pe an si revizuiabilă semestrial, dobânda curentă fiind formată din dobânda de referință revizuiabilă semestrial care se afișează la sediul BCR la care se adaugă 1,20 pp. Instanța constată că din coroborarea art. 5 din contract si art. 2.10 și 2.11 din condițiile generale modificarea nivelului dobânzii de referință revizuiabilă semestrial conduce la recalcularea dobânzii datorate.

Având în vedere dispozițiile art. 2.10.a), 2.10.b) din contractul de credit nr. 577/28.06.2007, instanța reține că la momentul încheierii contractului de credit deși reclamanta nu a avut posibilitatea de a negocia conținutul clauzei privind dobânda, a avut însă posibilitatea de a opta între trei tipuri de credite, respectiv: cu dobândă fixă, cu dobândă variabilă calculată în funcție de dobânda de referință variabilă, afișată la sediile BCR și cu dobândă revizuiabilă semestrial.

În consecință, dobânda aleasă de reclamantă a fost o dobândă revizuiabilă în funcție de dobânda de referință BCR la care se adaugă 1,20 pp, criteriile în raport de care se calculează dobânda fiind stabilite în mod obiectiv în contract.

Cât privește verificarea acestor criterii, instanța reține că modificarea costurilor de creditare la care fac referire art. 2.10 și 2.11 din contract se reflectă în dobânda de referință a BCR, afișată la sediile BCR conform art. 5 din contract. Astfel, reclamanta avea posibilitatea, în baza contractului, să ia la cunoștință periodic, la sediul băncii, de nivelul dobânzii calculate de banca în funcție de costurile resurselor de creditare, aceasta fiind afișată la sediul băncii pe toată perioada de derulare a raporturilor contractuale, ori de câte ori criteriul în funcție de care dobânda este variabilă s-ar fi modificat.

Instanța apreciază că dobânda pentru creditul acordat reclamantei se calculează în raport de indicatori obiectivi, ce trebuie îndepliniți/respectați de bancă și care privesc costul resurselor de creditare. Aceste costuri se stabilesc având la baza Reglementări ale BNR, fiind determinate pe baza unor indicatori obiectivi, verificabili, cum sunt indicele de referință EURIBOR/ROBOR/LIBOR, costul de rezervă minimă obligatorie și costurile de lichiditate, iar nu în mod discreționar cum a susținut reclamanta. Având în vedere durata mare a termenului de rambursare a creditului, perioada în care pot interveni modificări pe piața financiar-bancară, este firească nevoia băncii de a se asigura că pana la încheierea contractului de credit va primi o dobândă care să acopere costurile creditului și care să îi ofere profitul convenit.

Mai mult, examinând contractul de credit în discuție, instanța reține că modul de calcul al dobânzii datorate a fost inserat la pct. 2.4. din condițiile generale de creditare.

În privința clauzelor referitoare la comisioane, instanța apreciază că nu au caracter abuziv, întrucât perceperea comisioanelor a fost prevăzută în mod expres în condițiile particulare ale contractelor, reclamanta exprimându-și acordul cu privire la plata acestor sume. Comisioanele constituie un element al prețului, clauzele referitoare la aceste comisioane fiind clare și fără echivoc și însușite de consumator, prin semnarea contractelor devenind potrivit art. 969 din Codul civil, lege între părți. Valoarea comisioanelor a fost cunoscută și acceptată de către reclamantă. Consumatoarea nu a fost obligată să se supună unor condiții contractuale despre care nu a avut posibilitatea reală de a lua la cunoștință la data semnării contractului, fiind în posesia tuturor elementelor care pot avea efect asupra întinderii obligațiilor acesteia.

Clauzele privind comisionul de administrare și de risc sunt exprimate fără echivoc, în mod clar, în așa fel încât să conducă la concluzia că, la momentul acordului de voință, consumatorului nu i-a fost ascunsă inserarea acestor clauze în cuprinsul contractului, iar termenii utilizați pentru stipularea acestora au fost pe deplin inteligibili, clari, limpezi, accesibili și apti de a fi înțeleși cu ajutorul gândirii logice.

Comisionul de administrare și comisionul de urmărire riscuri au fost stabilite *în quantum fix*, reprezentând o cotă procentuală din valoarea creditului, fapt cunoscut de reclamantă, sau, cel puțin, fapt care trebuia să fie cunoscut acesteia, la momentul încheierii convenției/contractului, astfel că nu se poate susține împiedicarea reclamantei/consumatorului de a aprecia costurile creditului la data încheierii contractului.

Faptul că acest comision de administrare este calculat la valoarea inițială a creditului pentru întreaga perioadă de creditare nu este de natură să creeze un dezechilibru semnificativ în detrimentul reclamantei, având în vedere că acest comision este perceput pentru operațiunile efectuate de pârâta BCR în vederea administrării contului de credit al reclamantei, activitate care presupune efectuarea aceluiași operațiuni (repetate) pe parcursul derulării contractului, indiferent dacă valoarea soldului creditor scade, operațiuni al căror preț a fost stabilit la data încheierii contractului sub forma unei sume fixe, preț cu care reclamanta a fost de acord. Pe cale de consecință, reprezentând plata unui serviciu specific prestat consumatorului de către bancă (administrarea contului de credit consumatorului), acest comision nu reprezintă o dobândă mascată. Mai mult, instanța reține că scopul comisionului de administrare rezultă chiar din denumirea sa, respectiv de administrare a contului de credit al reclamantei, astfel încât în convenția de credit nu este necesară explicarea detaliată a acestuia. Pentru reclamantă esențial era să cunoască quantumul comisionului de administrare și dacă acesta era convenabil pentru ea.

În ceea ce privește comisionul de urmărire riscuri prevăzut în art. 9 lit. f) din contract, instanța apreciază că scopul acestuia este justificată, fiind în prezența unui contract ce s-a derulat pe o perioadă pe o durată lungă de timp, de 10 ani. Acest comision este de natură a acoperi costul cu asigurarea pentru riscul de neplată, cu operațiunile care implică gestiunea riscului de credit, având în vedere normele BNR referitoare la constituirea provizioanelor etc.

Deși nu se enumeră într-o manieră exhaustivă riscurile pe care le suportă creditorul într-un contract de împrumut de lungă durată, aceasta din cauză că riscurile punctuale pot fi multiple și sunt aproape imposibil de indicat toate, punctul convergent al acestor riscuri este reprezentat de o situație, din păcate, foarte des întâlnită, respectiv imposibilitatea debitorului de a-și achita datoria coroborată cu imposibilitatea executării silite a acestuia. Or, nu se poate considera că un consumator mediu dintr-o societate deschisă, cu economie de piață, nu-și poate imagina că, creditorul său dintr-un contract de împrumut nu se teme de convergența celor două situații enunțate și că, pentru a o evita, nu ar trebui să efectueze niște cheltuieli suplimentare importante ce au drept scop atât studierea evoluției riscurilor pe piața relevantă în ansamblu, cât și aplicarea acestor riscuri la cazul individual.

De asemenea, dintre toate cheltuielile de funcționare, apreciate global și particular, cea mai importantă este reprezentată de urmărirea și pe cât posibil prevenirea riscurilor. Deci, pe lângă caracterul inteligibil al clauzei, sumele imputate cu acest titlu nu sunt de natură să creeze un dezechilibru semnificativ față de prestația Băncii, care este o prestație fără de care nu se poate (*sine qua non*) cu privire la supraviețuirea oricărei entități de credit.

Faptul că ulterior încheierii contractului debitorul, fiind solvabil și de bună-credință, îi creează mult mai puține cheltuieli efective băncii decât media celorlalți nu poate da dreptul la rambursarea sumei, nici nu transformă retroactiv clauza în abuzivă, din moment ce, la momentul încheierii, niciuna dintre părți nu putea prevedea dacă respectivele sume vor acoperi sau nu cheltuielile de urmărire riscuri pentru respectiva persoană. Este adevărat că, sub acest aspect, clauza apare ca având și un caracter aleatoriu, dar ea este aleatorie pentru ambele părți, ceea ce nu rupe în niciun fel echilibrul contractual. De asemenea, nu este interzisă per se prezența unui element aleatoriu chiar și într-un contract comutativ.

Fata de argumentele expuse, instanța apreciază că această clauză nu este abuzivă, nefiind creat un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților contractante, în dauna consumatorului.

Legea nr. 193/2000 stipulează doar obligativitatea unei formulări clare, neechivoce, într-un limbaj inteligibil a clauzelor contractuale, nu și necesitatea explicării motivelor care stau la baza percepției taxelor, comisioanelor, ori a dobânzilor.

Așadar, achitarea unor comisioane lunare, cu o valoare precizată expres în contractele de credit încheiate cu reclamanta, evidențiate în graficul de rambursare nu creează o sarcină în plus în detrimentul consumatorului, un dezechilibru semnificativ. Totodată, prin inserarea comisioanelor, pârâta BCR SA nu a urmărit să obțină un avantaj disproporționat în detrimentul reclamantei, care să conducă la un dezechilibru contractual. De altfel, reclamanta nu a indicat concret modul în care s-a produs pretinsul dezechilibru contractual în raporturile cu pârâta și în ce constă acesta.

Faptul că reclamanta nu a acordat suficientă atenție costurilor contractelor și graficului de rambursare înmănat la încheierea contractului de credit nu o exonerează pe aceasta de necesitatea studierii graficului de rambursare, iar atitudinea reclamantei față de condițiile în care a contractat creditele, de pasivitate și ignoranță, nu poate fi imputată pârâtelor, în calitate de profesionist/comerciant. Totodată, instanța apreciază că, pentru studierea graficului de rambursare, și pentru inițiativa de a solicita lămuriri și informații cu privire la costurile contractului nu este nevoie de cunoștințe economice de specialitate.

Astfel, trebuie să existe și un nivel minim de conștientizare în sarcina consumatorului care nu poate profita de această calitate pentru a obține beneficii referitoare la preț.

Obligația de transparență a clauzelor contractuale nu trebuie văzută ca o obligație de educare a consumatorului cu privire la contractele ce urmau a fi încheiate, iar banca nu trebuie să se transforme în consilierul sau avocatul acestuia. Mai mult, dată fiind durata mare a creditului acordat și modificările care pot interveni pe piața financiar-bancară în această perioadă, îi este permis băncii să se asigure că își va acoperi costurile creditului și va obține profitul convenit la încheierea contractului de credit.

Prin urmare, instanța apreciază că dispozițiile clauzelor cu privire la comisioane nu au creat un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților.

Pentru toate aceste considerente, instanța va respinge excepția lipsei calității procesuale pasive invocată prin întâmpinare de către pârâtele EOS INTERNATIONAL BETEILIGUNS VERWALTUNGSGESELLSCHAFT și NEXT CAPITAL INVESTMENTS LIMITED, precum și excepția lipsei de interes a reclamantei în ceea ce privește capătul de cerere privind constatarea caracterului abuziv al clauzelor contractuale și obligarea pârâtelor la modificarea contractului de credit, invocată de pârâtele EOS INTERNATIONAL BETEILIGUNS VERWALTUNGSGESELLSCHAFT MBH și NEXT CAPITAL INVESTMENTS LTD, și excepția lipsei de interes a reclamantei în ceea ce privește solicitarea de anulare a clauzei privind dobânda contractuală, invocată de pârâta BCR, prin întâmpinare, ca neîntemeiate.

Pe fondul cauzei, instanța va respinge cererea de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

În temeiul art. 453 Cod procedură civilă, instanța va obliga reclamanta la plata către pârâta BCR a cheltuielilor de judecată în cuantum de 6.823,84 RON, reprezentând onorariu de avocat, conform extrasului de cont din data de 11.02.2020 emis de BCR(fila 101) și facturii seria SCA nr.897174/23.01.2020(fila 150).

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:

Respinge excepția lipsei calității procesuale pasive invocată prin întâmpinare de către pârâtele EOS INTERNATIONAL BETEILIGUNS VERWALTUNGSGESELLSCHAFT și NEXT CAPITAL INVESTMENTS LIMITED, ca neîntemeiată.

Respinge excepția lipsei de interes a reclamantei în ceea ce privește capătul de cerere privind constatarea caracterului abuziv al clauzelor contractuale și obligarea pârâtelor la modificarea contractului de credit, invocată de pârâtele EOS INTERNATIONAL BETEILIGUNS VERWALTUNGSGESELLSCHAFT MBH și NEXT CAPITAL INVESTMENTS LTD, prin întâmpinare, ca neîntemeiată.

Respinge excepția lipsei de interes a reclamantei în ceea ce privește solicitarea de anulare a clauzei privind dobânda contractuală, invocată de pârâta BCR, prin întâmpinare, ca neîntemeiată.

Respinge cererea de chemare în judecată formulată de către reclamanta **ANDREI MARIANA VIORICA**,

și domiciliul ales la Avocat Velicu Daniel, în București, Str. George Georgescu nr 56, ap. 3, Sector 4, în contradictoriu cu pârâtele **EOS INTERNATIONAL BETEILIGUNGS-VERWALTUNGSGESELLSCHAFT MBH**, cu sediul în Steindamm 71, 20099 Hamburg, Germania, **Next Capital Investment LTD**, cu sediul în Makarios III 42E, Nicosia, Cipru, ambele cu sediul ales la EOS KSI ROMÂNIA cu sediul în Bd. Dimitrie Pompeiu Nr. 10. Conect Business Park, clădirea C3. Et. 7, București, sector 2 și **BANCA COMERCIALĂ ROMÂNĂ S.A.** (J40/90/1991, CUI 361757) cu sediul în București, Calea Plevnei nr.159, Business Garden Bucharest, Clădirea A, et.6, sector 6, cu sediul ales la SCA NESTOR NESTOR DICULESCU KINGSTON PETERSEN, cu sediul în București, B-dul Barbu Văcărescu, nr. 201, et. 18, clădirea Globalworth Tower, sector 2, ca neîntemeiată.

Obligă reclamanta la plata către pârâta BCR a cheltuielilor de judecată în cuantum de 6.823,84 RON, reprezentând onorariu de avocat.

Cu drept de apel, în termen de 30 de zile de la comunicare, cererea de apel urmând a se depune la Judecătoria Sectorului 3 București.

Pronunțată astăzi, **03.08.2020** prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE
ROZA MARCU

GREFIER
ANCA MARIA UDREA

Red./Tehnored. jud. RM./gref.VS.
6 ex/04.09.2020